

ประกาศมูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร เรื่อง มอบรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

เพื่อเป็นการยกย่อง เชิดชูเกียรติแก่ศิษย์เก่าเตรียมทหาร ที่ได้เสียสละชีวิตจากการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความกล้าหาญ มูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร จึงเห็นสมควรมอบรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕ จำนวน ๕ นาย ได้แก่

๑. พลเอก ตะวัน เรืองศรี นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๑๕ หมายเลขประจำตัว ๕๒๙๓๓
ตำแหน่ง ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ กองทัพภาคที่ ๑
๒. พลตรี กิติภูมิ เอกพันธ์ นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๓๕ หมายเลขประจำตัว ๒๐๒๑๐
ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ กองพลทหารราบที่ ๙
กองทัพภาคที่ ๑
๓. พันเอก เจตน์ สุดใจ นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๔๐ หมายเลขประจำตัว ๒๓๗๒๔
ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ กองพลทหารราบที่ ๙ กองทัพภาคที่ ๑
๔. พันโท จักรพันธ์ บำรุงพีช นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๔๒ หมายเลขประจำตัว ๒๕๑๙๑
ตำแหน่ง นายทหารยุทธการและการฝึก กองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ กองพลทหารราบที่ ๙
กองทัพภาคที่ ๑
๕. ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๔๕ หมายเลขประจำตัว ๒๗๓๖๓
ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาที่ ๓ กองพันทหารราบที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑๕
กองพลทหารราบที่ ๑๕ กองทัพภาคที่ ๔

ทั้งนี้ เป็นไปตามระเบียบมูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร ว่าด้วยการพิจารณาศิษย์เก่าที่เสียสละชีวิตจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เพื่อรับรางวัลจักรดาวสดุดี พุทธศักราช ๒๕๕๓ ลง ๑๐ กันยายน ๒๕๕๓ และมติที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ กับ มติคณะกรรมการมูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๕

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

พลเอก

(บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์)

ประธานกรรมการมูลนิธิศิษย์เก่าโรงเรียนเตรียมทหาร

พลเอก ตะวัน เรืองศรี

นักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๑๕ เลขประจำตัว ๕๒๙๓

รับรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙

ได้รับปูนบำเหน็จเป็น พลเอก

ประวัติ

เพราะเธอเป็น ทหารกล้า ข้าราชการ
ทำเพื่อชาติ เพื่อปฐพี ที่รักยิ่ง
อุทิศตน พิทักษ์ไทย ด้วยใจจริง
ไม่เคยทิ้ง หน้าที่ พลีชีวา ...

**ทุกเวลา นานี้ มีแต่ให้
ด้วยหัวใจ ผู้นำ ทหารกล้า
เอื้ออาทร ห่วงใย ใจเมตตา
เธอทุ่มเท พันฝ่า ทั้งใจกาย
สมศักดิ์ศรี นตท. รุ่นสิบห้า
ทุกศรัทธา มอบให้ ไม่ลับหาย
ยี่สิบหก จปร. ขอไว้ลาย
แม่ชีพวย ตะวัน อยู่คู่แผ่นดิน**

พลเอก ตะวัน เรืองศรี เกิดเดือนตุลาคม ๒๔๙๙ ที่ จ.สมุทรสาคร คุณพ่อร้อยตรี จำรัส และคุณแม่เอื้อพรรณ เรืองศรี เป็นชาวสุราษฎร์ธานี โดยกำเนิด แต่ด้วยอาชีพข้าราชการทหาร คุณพ่อจึงต้องย้ายไปปฏิบัติหน้าที่หลายจังหวัดตามแนวทางการรับราชการ พลเอก ตะวัน เข้ารับการ ศึกษาที่โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์โยธินบำรุง จ.นครศรีธรรมราช ชั้นเตรียมประถมและย้ายไปเข้าเรียนชั้นประถม ๑ - ๒ ที่โรงเรียนในค่ายสุรนารี จ.นครราชสีมา เรียนที่โรงเรียนทรงวิทยา บางนา กรุงเทพฯ ชั้นประถม ๓ - ๔ และย้ายติดตามบิดากลับมาเรียนที่โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์โยธินบำรุง(ชื่อในขณะนั้น) ในชั้นประถมปีที่ ๕ ถึงชั้นประถมปีที่ ๗ และสอบเข้าเรียนที่โรงเรียนเบญจมราชาทิศ โรงเรียนประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช จนจบชั้นมัธยมต้น ต่อจากนั้นจึงสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร ตามความฝัน ความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะเป็นนายทหารที่ดีของกองทัพบกและได้เข้าสู่รั้วจักรดาวสมความตั้งใจ

อาณาจักร “จักรดาว” สร้างความเป็น
สุขภาพบุรุษ ความเป็นลูกผู้ชาย หลอมรวมใจให้
ทุกคนเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภายใต้คำว่า
“นักเรียนเตรียมทหาร” คุณแม่เอื้อพรรณ เล่าให้
ฟังว่าเมื่อสมัย พลเอก ตะวัน เรียนชั้นประถม ๔ ที่
โรงเรียนทรงวิทยา ในวันเสาร์ อาทิตย์ท่านจะเห็น
นักเรียนเตรียมทหารในเครื่องแบบเดินผ่านหน้า
บ้านในวันศุกร์และเดินกลับในวันอาทิตย์ ท่านจะ
เดินตามทุกครั้งที่ท่านเห็น ด้วยความชื่นชมและตั้งใจ
แน่วแน่ว่าโตขึ้นท่านจะต้องสวมใส่เครื่องแบบ
นี้ให้ได้และครั้งหนึ่ง เมื่อย้ายกลับมาเรียนที่
นครศรีธรรมราชด้วยความซุกซนจึงถูกคุณแม่เอื้อ
พรรณลงโทษด้วยไม้เรียว แล้วเปลอพูดไปว่าจะตี
ให้ตาย ท่านร้องไห้แล้วบอกแม่ว่า “ถ้าแม่ตีให้ตาย
แล้วผมจะเป็นทหารได้อย่างไร และแม่ก็จะไม่ได้เป็น
คุณแม่นายพลนะ” นั้นแสดงถึงความมุ่งมั่น ในความ
ฝันของท่าน และท่านก็ได้เป็นนักเรียนเตรียมทหาร
รุ่น ๑๕ และทำให้คุณแม่เอื้อพรรณได้เป็นคุณแม่
นายพล ที่เป็นชายชาตินักรบ เป็นผู้นำที่มี
คุณภาพ เป็นผู้บังคับบัญชาที่ดีที่สุดคนหนึ่ง

ก้าวสู่รั้วแดงกำแพงเหลือง โรงเรียนนายร้อย
พระจุลจอมเกล้าดินแดนที่หล่อหลอมชายชาติ
นักรบรุ่นแล้วรุ่นเล่า ที่สำเร็จการศึกษาออกมารับ
ใช้ประเทศชาติ “ข้าพเจ้าจักรักษามรดกของ
พระองค์ท่านไว้ด้วยชีวิต” นักเรียนนายร้อยตะวัน
เรืองศรี นักเรียนนายร้อย พระจุลจอมเกล้า รุ่น ๒๖
ที่เมื่อสำเร็จการศึกษา ได้ทำงานรับใช้ชาติตาม
ปณิธานที่ตั้งไว้ และท้ายสุดในชีวิตก็ยังได้ทำตาม
คำมั่นที่ให้ไว้ในการปกปักรักษาผืนป่าซึ่งเป็น
มรดกของชาติไว้ด้วยเลือดและชีวิตจริงๆ

พ.ศ. ๒๕๒๒ พลเอก ตะวัน จบจากโรงเรียน
นายร้อย จปร. ได้เลือกมาบรรจุ ในหน่วยที่สามารถ
ปฏิบัติราชการสนามได้ทันที ณ กองพันทหารราบ
ที่ ๕ กรมทหารราบที่ ๑๓ บ้านหนองสำโรง จังหวัด
อุดรธานี (ต่อมาได้ปรับเป็นกองพันทหารราบ
ที่ ๔ กรมทหารราบที่ ๘ จังหวัดเลย) ได้รับมอบ
หมายให้ฝึกทหารใหม่ ๑ ผลัด เมื่อฝึกทหารเสร็จ
แล้ว ถูกบรรจุเป็นผู้บังคับหมวด ร้อย ร.๑๓๕๑
นำกำลังพลที่ฝึกออกทำงานในสนาม ในภารกิจ
ปราบปราม ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ในพื้นที่ภูเขา

ดินแดนอีสานตอนเหนือและเลยมาถึงภูเขา
อีสานตอนใต้ พลเอก ตะวัน เป็นผู้ที่มีวินัยและ
มีความมุ่งมั่นที่จะทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้
สำเร็จ จากคำแนะนำ คำสอนของผู้บังคับกองร้อย
ที่เป็นทั้งผู้บังคับบัญชาและพี่ร่วมสถาบัน ให้ขยัน
อดทน **เรื่องต้องตกจึงจะสมกับที่ได้ปฏิบัติงาน
สำคัญ** ให้อุทิศภารกิจแต่ไม่ต้องวิเคราะห์
ผู้บังคับบัญชา ให้อุทิศผู้บังคับบัญชาอย่าง
ลูกหลาน ซึ่งตลอดชีวิตการทำงานไม่มีวันใดที่จะ
ไม่ปฏิบัติตาม เพื่อนๆ ท่านจะบอกว่าหากผู้บังคับ
บัญชาสั่งงานตะวันหนึ่ง ตะวันจะทำให้สองหรือ
มากกว่าเสมอ

พ.ศ. ๒๕๓๑ พลเอก ตะวัน จบจากโรงเรียน
เสนาธิการทหารบก มาบรรจุที่กองพลทหาร
ราบที่ ๙ จังหวัดกาญจนบุรี ในตำแหน่งผู้ช่วย
หัวหน้าฝ่ายกิจการพลเรือน ผู้ช่วยหัวหน้าฝ่าย
ยุทธการ ท่านปฏิบัติงานด้วยความขยันขันแข็ง
เป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชา แม้ความก้าวหน้า
ในชีวิตรับราชการจะไม่เป็นไปตามที่ตั้งใจไว้ ท่านก็
ไม่เคยท้อแท้ กลับยิ่งมุ่งมั่นทำงานหนักมากขึ้น
ในตำแหน่งรองผู้บังคับการกรมทหารพรานที่ ๑๔
พ.ศ. ๒๕๓๔ ดูแลแนวชายแดนด้านตะวันตก
๔ จังหวัดนานถึง ๕ ปี จึงได้รับการแต่งตั้งเป็น
ผู้บังคับการกรมทหารพรานที่ ๑๔ เมื่อปี พ.ศ.

๒๕๓๙ - ๒๕๔๕ ตลอดระยะเวลา ๑๑ ปี ที่ท่าน
สวมเครื่องแบบนักรบชุดดำ เหมือนกับท่านได้
กลับเข้าไปทำงานที่ท่านรักอีกครั้งเหมือนเมื่อ
ครั้งจบใหม่ ๆ ไม่มีฐานปฏิบัติการใดบนสันแดน

ที่ท่านไม่เคยสะพายเป้เดินขึ้นไปตรวจเยี่ยม ให้
กำลังใจลูกน้อง ไม่มียุทธการใดที่ท่านไม่ได้อยู่เคียง
บ่าเคียงไหล่ผู้ใต้บังคับบัญชา นั้นหมายความว่าถึง
ท่านกิน นอนอยู่กับกำลังพล ไม่ใช่แค่สั่งการแล้วรอ
ฟังผลการปฏิบัติ *(แม้ในภารกิจสุดท้าในชีวิตท่าน
ก็ไม่ยอมไปพักในสถานที่สะดวกสบายที่จัดไว้ให้
กลับพักที่หน่วยรบพิเศษ แก่งกระจาน ท่านบอกว่า
น้องๆ ที่ยังอยู่ในป่าเขาลำบากมากกว่านี้ แม้
เวลารอให้ฟ้าเปิดเพื่อจะขึ้นปฏิบัติการ ท่านยังนั่ง
รอบริเวณที่เฮลิคอปเตอร์จอด เพื่อจะได้ไม่เสียเวลา
ไปนำน้องๆ กลับมาให้ครอบครัวได้ทันที)* อาสา
สมัครทหารพรานรักเคารพท่านมาก เรียกท่านว่า
พ่อ ทหารพรานจู่โจมจะเรียกท่านว่าป้า ท่านเอาใจ
ใส่ดูแลทุกคนเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ท่าน
จะคอยช่วยเหลือเกื้อกูลเมื่อลูกน้องต้องการ แต่ถ้า
ออกนอกกลุ่มนอกทางก็ต้องลงโทษ แนะนำอะไรได้จะ
ทำทันที และท่านจะทำตัวเป็นตัวอย่างให้เห็น
เช่นซองที่ใช้ใส่ติดตัวท่าน จะมีมูลค่าไม่เกิน ๓
พันบาท นาฬิกา สร้อยเชือกกรม หรือบางครั้งก็จะเป็น
สร้อยสเตนเลส สำหรับเขวนพระ แหวนก็จะเป็น
แหวนพระ แหวนนะโม ไทโรศัพท์ก็ไม่เคยใช้ชนิด
ไฮเทค รถยนต์ก็ไม่ต้องราคาแพง รถจักรยานยนต์
ท่านก็ใช้ได้ ค่าตอบแทนของอาสาสมัครทหารพราน
ในเวลานั้นเพียงน้อยนิด ทำให้ทุกคนลำบากมี
หนี้สิน แต่ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งผู้บังคับการ
กรมทหารพรานที่ ๑๔ ท่านสามารถพูดให้ทุก
คนอยู่อย่างพอเพียงมีหนี้สินก็ให้ลดลง ทำให้ทั้ง
เจ้าหน้าที่โครงการและอาสาสมัครทหารพราน มี
บัญชีเงินฝากกับธนาคารออมสินรวมกันถึง ๘
ล้านกว่าบาท บัญชีเงินเดือนกำลังพลทุกคนจะ
ต้องผ่านสายตาท่าน ใครมีเงินเหลือน้อยท่านจะ
หมายเหตุตัวแดงไว้เพื่อที่จะดูว่าจากสาเหตุอะไร
จะมีแนวทางปรับให้พอมีเหลือใช้ได้ไหม ท่านเป็น
ห่วงถึงครอบครัวเขาว่าจะอยู่ได้อย่างไร ถ้าเงิน
แทบไม่มีเหลือ เมื่อเกิดยุทธการใดขึ้นมา กำลังพล
เหล่านั้นจะมีจิตใจสู้รบได้มากน้อยแค่ไหน ในเมื่อ
ครอบครัวที่อยู่ข้างหลังเงินไม่พอใช้ ซึ่งแสดงถึง
ความโล่งใจอย่างที่สุด **ท่านจะดูแลกำลังพลเช่นนี้
ทุกครั้งเมื่อท่านอยู่ในตำแหน่งที่สามารถสั่งการ
ได้** ไม่ว่าในตำแหน่งผู้บังคับการกรมทหารราบที่ ๙

ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกกาญจนบุรีและตำแหน่งสุดท้ายเป็นผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ ท่านจึงได้มอบนโยบายให้ผู้บังคับหน่วยขึ้นตรงว่าต้องรู้ว่ากำลังพลของหน่วยตนเองมีความเป็นอยู่อย่างไร ให้ดูแลกันตามลำดับตั้งแต่ผู้บังคับกองร้อย ผู้บังคับกองพัน และผู้บังคับการกรม อีกทั้งยังสนับสนุนให้ทางชมรมแม่บ้านดูแลเรื่องการส่งเสริมอาชีพ เยี่ยมเยียนดูแลบุตรหลานพิการ และพ่อ แม่ ของกำลังพล เป็นการดูแลบุพการี เป็นคุณธรรมข้อหนึ่งและท่านก็ได้กระทำเป็นตัวอย่างในการดูแลคุณยายอายุจนเสียชีวิตด้วยโรคชราเมื่ออายุ ๑๐๖ ปีและดูแลคุณพ่อของท่านที่เจ็บป่วยจนทุกวันนี้

สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันที่ท่านรักและเทิดทูนอย่างสูงสุด ท่านภาคภูมิใจที่ได้ถวายงานในหน้าที่ราชองครักษ์வர் ท่านได้บวชถวายเป็นพระราชกุศลในวันเฉลิมพระชนมพรรษาในขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ ท่านพูดอยู่เสมอว่าท่านอยากเห็นประเทศไทยสงบสุขอยากเห็นรอยยิ้มของพระองค์ท่าน

ด้านศาสนาท่านเป็นบุคคลที่สร้างบุญกุศลตั้งแต่วัยเยาว์ คุณแม่ท่านเล่าว่าครั้งหนึ่งท่านนั่งรถไฟไปทำสวนเงาะที่นาสารพระองค์ไม่มีใครถวายเพล ท่านนำอาหารส่วนที่เป็นของท่านถวายพระ และท่านได้สร้างบุญกุศลตลอดมาทั้งชีวิต ท่านเข้ารับการศึกษาเพิ่มเติมทางการทหารทำให้มีองค์ความรู้นำไปใช้พัฒนาหน่วยงานให้มีศักยภาพดังที่ท่านตั้งใจ และได้พบปียमितร์ในสถาบันที่ท่านรัก ทั้งได้ดูแลบุพการี ดูแลครอบครัวซึ่งแน่นอนท่านไม่ใช่อุดูแลเฉพาะครอบครัวตัวเอง ท่านใส่ใจดูแลให้ความสำคัญกับกำลังพลและครอบครัวทุกคนอย่างไม่มีขีดจำกัด ท่านได้ทำให้ทุกคนเห็นว่าท่านได้ทำงานอย่างมีศักดิ์ศรีและเติบโตด้วยก้าวอย่างของตนอย่างแท้จริง

วันที่เฮลิคอปเตอร์ท่านขาดการติดต่อ มีผู้คนทุกสารทิศส่งกำลังใจ ขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เอาใจช่วยให้ท่านและคณะให้ปลอดภัย และวันที่ทราบข่าวท่านจากไปไม่มีวันกลับ ผู้คนจำนวนมากเสียน้ำตาอาลัยเสียใจผู้บังคับบัญชาและหน่วยราชการ เช่น ท่าน ยิงทราบข่าวท่านดำเนินชีวิตอย่างไรทั้งในการครองตน ครองคน และครองงานก็ยิ่งอาดูรมากขึ้น วันที่ร่างท่านกลับสู่ดินแดนทุ่งลาดหญ้า ประชาชนยื่นเรียงรายร้องไห้กันตลอดเส้นทางที่ผ่านไป ทำให้รู้ว่าท่านเป็นที่รักของทุกคนอย่างแท้จริง เป็นที่รักของกำลังพล ทุกหน่วยงานที่ท่านได้ปฏิบัติงานร่วมกับท่านตั้งแต่เป็นผู้บังคับหมวด จนถึงผู้บัญชาการกองพล เป็นที่รักของบุคคลรอบข้าง งานศพของท่านได้ทำขึ้นอย่างสมเกียรติทุกคนเต็มใจอุทิศแรงกาย แรงใจเพื่อท่านและเหล่าันกรบของท่านตั้งแต่กองพลทหารราบที่ ๙ จังหวัดทหารบกกาญจนบุรี โรงพยาบาลค่ายสุรสีห์ กรมทหารพรานที่ ๑๔ ประชาชนทั่วไป และที่ไม่อาจไม่กล่าวถึงได้คือพระอุปัชฌาย์ของท่าน ท่านพระครูสิทธิกิจจานุวัตรและพระลูกวัดได้เตรียมสถานที่สำหรับวางร่างท่านและคณะงามดั่งเนรมิต เพื่อให้ท่านได้พักผ่อนให้สบายหลังจากจบภารกิจสำคัญในโลกมนุษย์

ท่านจากไปอย่างซายชาตินักรบ ไม่เคยเห็นผู้ใต้บังคับบัญชาและลูกหลานในหน่วยที่ท่านเคยบังคับบัญชา บวชหน้าไฟให้ท่านร่วมร้อยชีวิต เพื่อนำร่างท่านส่งสู่จิตภานก็ให้เห็น ได้เห็นคนเรือกมื่นที่ร่วมใจกันมาส่ง ดวงวิญญาณท่านทั้งที่รู้จักและไม่รู้จักท่านแม้จะมีฝนฟ้าเป็นอุปสรรคก็ไม่หวั่น หากดวงวิญญาณท่านได้รับรู้ท่านคงภาคภูมิใจแม้ในวาระสุดท้ายของชีวิต ท่านยังได้ประกาศให้คนทั้งประเทศรู้ว่าคำว่าทหารแท้ ทหารมีอาชีพเป็นเช่นไร

พันโทหญิง ปริยานุช เรืองศรี (ภรรยา)

บันทึก

พลตรี กิติภูมิ เอกพันธ์

นักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๓๕ เลขประจำตัว ๒๐๒๑๐

รับรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙

กองพลทหารราบที่ ๙

ได้รับปูนบำเหน็จเป็น พลตรี

ประวัติ

พลตรี กิติภูมิ เอกพันธ์ เกิดเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๑๙ ที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี เป็นบุตรชายของคุณพ่ออำนาจ เอกพันธ์ และคุณแม่ชูศรี เอกพันธ์ เป็นน้องชายคนสุดท้อง ในพี่น้อง ๓ คน พี่คนโตชื่อ นางสาวอัจฉรา เอกพันธ์ พี่คนรองชื่อ พันเอก พดุกฤษ์ เอกพันธ์ ตอนแฉ่งเกิดชื่อ เติริยมพล เอกพันธ์ และเปลี่ยนชื่อเป็น กิติภูมิ เอกพันธ์ ภายหลัง

ครอบครัวเอกพันธ์

วัยเยาว์ พลตรี กิติภูมิ เป็นเด็กที่ชอบช่วยเหลืองานบ้านเวลาที่พ่อแม่จะทำอะไรก็จะเข้ามาช่วยทำด้วยตลอด อุปนิสัยเป็นคนขี้พูดน้อย มีหลักการและเหตุผลมีความรับผิดชอบสูง รักครอบครัว และมีความใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กว่าอยากเป็นทหารเหมือนพ่อกับพี่ชาย ด้วยความมุ่งมั่นอุตสาหะหลังสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ก็สามารถสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ เป็นนักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๓๕ และนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ ๔๖ เป็นลำดับต่อมา

ในรั้วโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

ปี ๒๕๓๗ หลังจากผ่านช่วงเวลาที่ยุติเยยและหนักที่สุดของการเป็น นักเรียนนายร้อย ชั้นปีที่ ๑ นักเรียนนายร้อย เติริยมพล (กิติภูมิ) เอกพันธ์ มีอุดมการณ์ในการที่จะปลุกฝังอบรมสั่งสอนรุ่นน้อง ตั้งแต่รุ่นติดกัน (จปร.๔๗) จนถึงรุ่นมรดก (จปร.๕๐) ให้เป็นนักเรียนนายร้อยที่ดี มีระเบียบวินัย รู้จักรบบอาวุโสหรือรุ่นพี่รุ่นน้องและได้รับคัดเลือกเป็นนักเรียนบังคับบัญชาของนักเรียนนายร้อย ชั้นปีที่ ๑ ซึ่งเป็นโอกาสอันดียิ่งสำหรับการถ่ายทอดอุดมการณ์ทั้งหลายทั้งปวงให้กับรุ่นน้องอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยและจะกล่าวกับรุ่นน้องว่า **“ไม่มีใครอยากทำให้คนอื่นโกรธ และเกลียด..ยกเว้นคนบ้า สิ่งที**

ทำ..สิ่งที่ปลุกฝังไป สักวันนึง..เมื่อน้องๆ เติบโตขึ้นก็จะเข้าใจเองว่า..พี่ๆทำไปเพื่ออะไรและเพื่อใคร”

นี่เป็นคำพูดที่มักจะพูดอยู่เสมอ เพราะพวกเขาจะไม่ยอมให้ความผิดแม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเกิดขึ้น โดยปราศจากการตักเตือน หรือลงโทษ เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ในทำนองดั่งบทกลอนที่ว่า

“ไม่ตรวจดูตะปูตัวเดียวถอน
เกือกม้าคลอนไม่กระชกกลับเข้าที่
ม้าจึงพลัดทำขุนพลหล่นทันที
ทัพไม่มีใครบัญชาจึงปราชัย”

นักเรียนนายร้อยเติริยมพล เอกพันธ์ มีความเป็นผู้นำที่มีตั้งแต่ต้น เป็นคนมีวินัยค่อนข้างสูง มีความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกและศึกษาโดยเฉพาะวิชาทหาร ที่จะได้เห็นได้ชัดเจน คือ ความตั้งใจปฏิบัติตนในระเบียบวินัยที่ดี เห็นสิ่งใดไม่ถูกต้องก็จะยอมไม่ได้ จึงเป็นที่เกรงใจของเพื่อนๆ และเป็นที่เกรงขามของน้องๆ ทำให้ได้รับความไว้วางใจให้เป็นนักเรียนปกครองน้องชั้นปีที่ ๑ ให้ทำหน้าที่ปลุกฝังถ่ายทอดความเป็นนักเรียนนายร้อยให้กับรุ่นน้อง นายร้อยพระจุลจอมเกล้ารุ่นที่ ๕๑

ในยามจบจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้ามารับใช้ชาติ

ชีวิตนายทหารใหม่ เมื่อจบการศึกษาได้เลือกมาบรรจุเป็น ผู้บังคับหมวดปืนเล็กกองพันทหารที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ และภารกิจแรกคือ การฝึกหน่วยทหารขนาดเล็ก พลตรี กิติภูมิ มีแนวคิดว่าการทำงานจำเป็นต้องใกล้ชิดกับกำลังพล นายสิบและพลทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องกินนอนอยู่ที่กองพัน ดูแลความเป็นอยู่ของผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นหลัก และเป็นที่ปรึกษาให้กับกำลังพลทุกระดับชั้น หลังจากนั้นกองพันก็มอบภารกิจให้ฝึกทหารใหม่ ฝึก หมู่ ตอน หมวด ฝึกภาคกองร้อยและฝึกภาคกองพัน ซึ่ง พลตรี กิติภูมิ ได้แสดงให้กำลังพลกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาการฝึกของกำลังพล โดยให้นำเทคนิคการยิงปืนจับพลัน จากการที่เป็นประธานชมรมตรีเพชรมาฝึกให้กับกำลังพล พัฒนาการฝึกจนสามารถประสานสอดคล้องกับการฝึกตามแบบของ กองทัพบก ได้เป็นอย่างดี สำหรับ

เรื่องการทำงาน พลตรี กิติภูมิ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ อยู่เสมอ จนทำให้งานที่ได้รับสำเร็จผล เป็นที่ไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา พี่ๆ รวมทั้งเป็นที่รักของผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นบุคคลตัวอย่างในเรื่องการทำงานที่ดีได้คนหนึ่งเลยทีเดียว

พ.ศ. ๒๕๔๔ พลตรี กิติภูมิ ได้ปฏิบัติหน้าที่ นายทหารคนสนิทผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ ผู้บัญชาการกองกำลังสุรสีห์ (พลตรี มานะ ประจักษ์จิตต์) โดยตั้งใจทำงานด้วยความมุ่งมั่น และมีการประสานสอดคล้องอย่างดีจนเป็นที่รักของพี่ๆ ฝ่ายเสนาธิการ และผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙

พ.ศ. ๒๕๔๕ บรรจุนับราชการต่อใน ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาหน่วยเฉพาะกิจ กรมทหารราบที่ ๑๙ ปฏิบัติหน้าที่ราชการสนาม จังหวัดกาญจนบุรี ในตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยทหารราบ (เฉพาะกิจที่ ๑๙) (ปัจจุบัน คือ หน่วยเฉพาะกิจลาดหญ้า อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี) พลตรี กิติภูมิ ทำงานด้วยความเข้มแข็งจนเป็นที่ยอมรับและศรัทธาของเจ้าหน้าที่ และประชาชนทั่วไป

พ.ศ. ๒๕๔๖ ปฏิบัติหน้าที่ ผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาที่ ๑ กองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ ได้ทำการฝึกยิงปืนระบบต่อสู้ด้วยกระสุนจริง การต่อสู้ในการรบประชิด การรบในสิ่งปลูกสร้าง และการชิงตัวประกัน

พ.ศ. ๒๕๔๗ ปฏิบัติหน้าที่ ผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาได้นำพาหน่วยเข้าร่วมการแข่งขันการฝึกทักษะเพื่อทำการรบให้ชนะ (เดินเร่กรีบ) มีผลการแข่งขันเป็นอันดับที่ ๑ (๘๗.๗%) ในบรรดาผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาทั้งหมด นับเป็นครั้งแรกของกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ หลังจากนั้นเส้นทางเดินชีวิตของผู้กอง ก็มุ่งหน้าสู่พื้นที่จังหวัดชายแดนใต้เรื่อยมาโดยปฏิบัติหน้าที่ ผู้ช่วยนายทหารยุทธการ กองพันทหารราบเฉพาะกิจที่ ๑๙๒ ในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

พ.ศ. ๒๕๔๘ ปฏิบัติหน้าที่นายทหารฝ่ายแผนกองอำนาจการเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ อ.กรงปินัง จ.ยะลา

พ.ศ. ๒๕๕๐ ปฏิบัติหน้าที่ ผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบา กองพันทหารราบเฉพาะกิจที่ ๑๙๑ รับผิดชอบการปฏิบัติภารกิจ การป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ อำเภอสุโขทัย โลกสามารถควบคุมพื้นที่และสร้างพลังมวลชนในพื้นที่ เป็นอย่างดีจนได้รับการยอมรับจากหน่วยเหนือ หน่วยข้างเคียง ส่วนราชการและประชาชนในพื้นที่ ดังนั้น กองงานในพระองค์สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ จึงขอตัวให้อยู่ช่วยราชการต่อ เนื่องจากได้รับทราบการปฏิบัติภารกิจ การตรวจเยี่ยม การฝึกจัดตั้งและการดูแลอาสาสมัครรักษาหมู่บ้าน (ชาวไทยพุทธ) ซึ่งเป็นโครงการของกองงานในพระองค์บ่อยครั้ง ประกอบกับมวลชนในพื้นที่เรียกร้องขอให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

พ.ศ. ๒๕๕๑ จากผลการปฏิบัติ การปราบปรามการก่อความไม่สงบ อำเภอสุโขทัย-โลก ทำให้ได้รับการเสนอชื่อเข้ารับรางวัลทหารราบดีเด่นของศูนย์การทหารราบ จากผู้บัญชาการทหารบก ปี ๒๕๕๑ และกลับมาปฏิบัติหน้าที่ ในกองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๙ และปฏิบัติหน้าที่ นายทหารฝ่ายยุทธการ กรมทหารราบที่ ๑๙ ก่อนเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเสนาธิการทหารบก

หลังสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบก พลตรี กิติภูมิ ได้สั่งสมประสบการณ์และซึมซับความเป็นทหารตลอดระยะเวลาที่รับราชการในหน่วยระดับกองพัน จนกระทั่งเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเสนาธิการทหารบก เมื่อสำเร็จมาแล้ว ได้เลือกรับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าฝ่ายยุทธการกองพลทหารราบที่ ๙ ก็สามารถนำความรู้ความสามารถจากการร่ำเรียนฝึกฝนที่ได้จากโรงเรียนเสนาธิการทหารบก นำมาวางแผนได้อย่างละเอียดรอบคอบบนพื้นฐานของหลักการและประสบการณ์ ทำให้งานต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีทุกประการ จนเป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้น

ชีวิตกับครอบครัว เรื่องงานในหน้าที่หรือเรื่องครอบครัว พลตรี กิติภูมิ ดูแลครอบครัว พ่อแม่อย่างดีเสมอมา ถึงแม้จะไม่ค่อยมีเวลาแต่ทุกครั้งที่มีเวลา พลตรี กิติภูมิ จะไปหาพ่อแม่ที่ลพบุรีเสมอซึ่ง พลตรี กิติภูมิ เป็นคนที่จริงจังและจริงจังตั้งใจทุ่มเทให้กับการทำงานเต็มที่เป็นที่รักของทุกคนไม่ว่าจะผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาและกำลังพลทุกคน และต้องทำงานหนักทั้งสองด้านในด้านราชการและส่วนตัว โดยให้แนวทางการวางแผนงานให้ตลอด

วีรกรรมของชีวิตการใช้ชาติ ปี ๒๕๕๔

พลตรี กิติภูมิ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่นายทหารยุทธการ หน่วยเฉพาะกิจทัพพระยาเสือ และได้ทำหน้าที่ของทหารอย่างเต็มภาคภูมิ จนลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ กองทัพบกและครอบครัว เอกพันธ์ ได้สูญเสียนายทหารฝีมือดี หรือสมาชิกอันเป็นที่รักของครอบครัวเอกพันธ์ไปในอุบัติเหตุเฮลิคอปเตอร์ฮิวอี้ตักในป่าบริเวณต้นน้ำเพชร บนเทือกเขาตะนาวศรี ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ขณะบินเข้าไปรับเจ้าหน้าที่ชุดลาดตระเวนที่ยังตกค้างอยู่ในป่าตามภารกิจที่ กองทัพบกทำบันทึกข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาติระหว่างกองทัพบก กับ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการลาดตระเวนในพื้นที่อันตรายหรือในพื้นที่รัศมี ๓ กิโลเมตร จากแนวชายแดนทั้งทางพื้นดินและทางอากาศ เพื่อป้องกันการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายการลักลอบเข้ามาของขบวนการค้ายาเสพติด รวมถึงป้องกันการ

บุกรุกและทำลายพื้นที่ป่าไม้ ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ซึ่งถือเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่งของ “หน่วยเฉพาะกิจทัพพระยาเสือ” การปฏิบัติภารกิจแต่ละครั้งจำเป็นต้องเดินทางเข้าไปในพื้นที่ทุรกันดารไม่สามารถเดินทางด้วยรถยนต์ต้องใช้การปฏิบัติการทางอากาศเคลื่อนย้ายกำลังพลและใช้การเดินเท้าต่อเข้าไปในภูมิประเทศที่เป็นป่าทึบภูเขาสูงชันและอันตราย ทำให้กำลังพลทุกคนต้องใช้ความอดทนและเสียสละอย่างสูง ในการปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จและสำหรับการสูญเสีย การเสียสละของทหารกล้าในภารกิจพิทักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ณ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เนื่องจาก สภาพภูมิอากาศในพื้นที่ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เกิดการแปรปรวนอย่างกะทันหัน จนอากาศยานที่กำลังปฏิบัติภารกิจได้ประสบอุบัติเหตุจึงทำให้เกิดการสูญเสียขึ้น แม้เหตุการณ์ในครั้งนี้จะยังความเศร้าโศก เสียใจมาสู่กองทัพบก รวมถึงหัวหน้าของคนที่เป็นพ่อแม่และครอบครัว ที่แทบจะแตกสลาย เนื่องจากผู้ที่เป็นเสาหลักของครอบครัวต้องจากไป อย่างไม่อาจมีสิ่งใดมาทดแทน แต่การสูญเสียในการปฏิบัติภารกิจเพื่อชาติ ซึ่งมีอันตรายในครั้งนี้ได้สร้างความรู้สึภาคภูมิใจอย่างหาที่สุดไม่ได้ ที่ได้ปฏิบัติภารกิจสุดท้ายของชีวิตชายชาติทหารอย่างสมบูรณ์แบบ นั่นก็คือ “พลีชีพเพื่อชาติตายอย่างวีรบุรุษ” และที่สุดแล้ว นี่ก็คืออีกวีรกรรมหนึ่งที่ทหารหาญที่เป็นเสมือนพี่น้องของประชาชนคนไทยทั้งชาติได้เสียสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกป้องผืนแผ่นดินไทยเอาไว้ ให้ลูกหลานรุ่นหลังคุณงามความดี ความกล้าหาญ ความเสียสละของ พลตรี กิติภูมิ จะยังคงอยู่ในความทรงจำของคนไทยทุกคน ในการยกย่องให้เป็นแบบอย่างของบุคคลที่รักชาติอย่างแท้จริง โดยยอมสละได้แม้ชีวิตเพื่อรักษาปฐพีนี้ ให้คงอยู่คู่ลูกหลานไทยสืบไป

“พฤษภาทศกร อีกกุญชรอันปลดปลง
ไททนต์เสนงคง สำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา”

พันเอก เคนท์ สุดใจ

นักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๔๐ เลขประจำตัว ๒๓๗๒๔

รับรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ กองพลทหารราบที่ ๙

ได้รับปูนบำเหน็จเป็น พันเอก

ประวัติ

พันเอก เจตน์ สุดใจ เกิดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ ณ บ้านเลขที่ ๘๘ หมู่ ๔ ตำบลค้อวัง อำเภอค้อวัง จังหวัดยโสธร เป็นบุตรของ นายสมาน และ นางแม่มาลี สุดใจ มีพี่น้อง ๓ คนคือ นางสาวรัตน ศรีเวช พันเอก เจตน์ สุดใจ และนายณัฐ สุดใจ

พันเอก เจตน์ สุดใจ สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียน ภปร.ราชวิทยาลัย โรงเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๔๐ โรงเรียนนายร้อยจปร.รุ่นที่ ๕๑ หลักสูตรส่งทางอากาศ รุ่นที่ ๒๓๕ หลักสูตรการรบแบบจู่โจม รุ่นที่ ๘๑ หลักสูตรชั้นนายร้อยเหล่าทหารราบ รุ่นที่ ๑๒๐ หลักสูตรชั้นนายพันเหล่าทหารราบ รุ่นที่ ๘๔ และได้รับพระราชทานเครื่องอิสริยาภรณ์ จตุรตถาภรณ์มงกุฎไทย และเหรียญราชการชายแดน

ชีวิตครอบครัว

พันเอก เจตน์ สุดใจ สมรสกับนางปาไลดา แสงสุขเจริญ มีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือ เด็กหญิงกมลพร สุดใจ อายุ ๕ ปี เด็กชายนรบดี สุดใจ อายุ ๔ ปี และ เด็กชายบุรวิทย์ สุดใจ อายุ ๑ ปี ชีวิตในวัยเด็กของ พันเอก เจตน์ ค่อนข้าง ลำบาก เพราะฐานะทางบ้าน ไม่ดีนัก หลังจากเลิกเรียน พันเอก เจตน์ และพี่สาวต้องช่วยพ่อแม่เตรียมแบ่ง เพื่อทำลอดช่องขายหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ก็ต้องไปทำงานกับพ่อแม่ ไม่ได้อยู่บ้านดูโทรทัศน์ หรือวิ่งเล่นเหมือนเด็ก ๆ คนอื่น พันเอก เจตน์ เป็นคนรักพี่น้องมาก และมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ

แม่ มีอะไรก็แบ่งให้พี่น้องตลอด ไปไหนต้องไปด้วยกัน เวลาไปเที่ยวถักพี่น้องไม่ไป พันเอก เจตน์ ก็จะไม่ไปเช่นเดียวกัน

พันเอก เจตน์ เป็นคนเรียนเก่ง และความจำดีมาก และจะตั้งใจเรียนในห้องเรียน เมื่อกลับบ้านไม่ต้องอ่านหนังสือ พันเอก เจตน์ ก็สามารถทำข้อสอบได้

เกรด ๔ ทุกวิชา จนได้ทุนข้างเผือกไปเรียนต่อมัธยมที่ โรงเรียน ภปร.ราชวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม ด้วยความที่เป็นคนที่เรียนเก่งและสนใจเรื่องการทดลอง ทำให้มีความสนใจประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ช่วงที่เรียนที่โรงเรียน ภปร.ราชวิทยาลัย ช่วงปิดเทอม พันเอก เจตน์ จะกลับมาอยู่ที่บ้าน และที่หมู่บ้านจะมีประเพณีบุญบั้งไฟทุกปี พันเอก เจตน์ จะทำบั้งไฟอันเล็กไปจุดเล่น โดยคิดค้นการผสมดินประสิวและทำด้วยตัวเองทุกอย่าง เมื่อเปิดเทอม พันเอก เจตน์ จะนำไปแสดงให้เพื่อน ๆ ที่ โรงเรียนภปร.ราชวิทยาลัย

ความใฝ่ฝันในวัยเด็ก

ความใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กว่าอยากเป็นทหารเพื่อรับใช้ชาติ พันเอก เจตน์ ตั้งใจเรียนและอ่านหนังสืออย่างหนัก เพื่อที่จะสอบเข้าเรียนที่โรงเรียนเตรียมทหารให้ได้ ซึ่งปีแรก พันเอก เจตน์ สามารถสอบผ่านข้อเขียน แต่ตกสัมภาษณ์และตรวจร่างกาย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ พันเอก เจตน์ ย่อท้อแต่ยังเป็นแรงผลักดันให้ตั้งใจที่จะสอบเข้าให้ได้โดยตั้งใจเรียนและอ่านหนังสืออย่างหนัก พร้อมกับนั้นก็ออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง จนในที่สุด พันเอก เจตน์ ก็สามารถสอบผ่านเข้าเรียนที่โรงเรียนเตรียมทหารได้อย่างที่ตั้งใจไว้ พันเอก เจตน์ เป็นนักกีฬาของโรงเรียน ซึ่งกีฬาที่ชอบมากที่สุดคือ รักบี้ฟุตบอล พันเอก เจตน์ เล่นกีฬานี้ตั้งแต่วัยที่ยังเรียนที่ โรงเรียน ภปร. ราชวิทยาลัย โรงเรียนเตรียมทหาร และ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รักบี้ฟุตบอลนี้เป็นกีฬาที่รุนแรงต้องกระทบกระทั่งกัน ทำให้ พันเอก เจตน์ ต้องได้รับการผ่าตัดหลายครั้ง จนพอกับแม่ได้ขอร้องให้หยุดเล่น แต่พันเอก เจตน์ บอกว่าเป็นกีฬาที่เขารัก จึงขอเล่นต่อไป

ต่อมาในห้วงที่ พันเอกเจตน์ เข้ารับการ
ศึกษาในโรงเรียนเตรียมทหาร และโรงเรียนนายร้อย
พระจุลจอมเกล้า นั้น บิดาและมารดาได้โยกย้ายมา
ประกอบอาชีพค้าขายของชำที่กรุงเทพฯ

พันเอกเจตน์ ก็ยังเป็นกำลังสำคัญของ
ครอบครัวที่ใช้เวลาที่กลับมาพักที่บ้าน ไปรับซื้อ
สินค้าที่ตลาดคลองเตยมาขายปลีกที่บ้าน โดยใช้
ยานพาหนะประจำคือรถเมล์ เพื่อประหยัดรายจ่าย
ให้มากที่สุด

ถึงแม้ว่าบิดาของ พันเอกเจตน์ จะถึงแก่
กรรมไปก่อนที่ พันเอกเจตน์ จะสำเร็จการศึกษาจาก
โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าก็ตาม มารดาและ
พี่น้องก็ยังได้ภาคภูมิใจ ภายหลังจาก พันเอกเจตน์
สำเร็จการศึกษาในเวลาต่อมา

ชีวิตรับราชการ

พันเอกเจตน์ สุดใจ รับราชการครั้งแรก
ในตำแหน่งผู้ตรวจการณหน้า กองร้อยเครื่องยิง
หนัก กรมทหารราบที่ ๙ กองพลทหารราบที่ ๙
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ และได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น
เป็นรองผู้บังคับกองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๓ ในห้วงรับราชการอยู่นี้ พันเอก
เจตน์ ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างกล้าหาญ เข้มแข็ง อุดม
และ ซื่อสัตย์ สุจริต มีมนุษยสัมพันธ์ จนได้รับการ
ไว้วางใจ และความรักจากผู้ร่วมงานทุกระดับ และ
เป็นที่รักใคร่ของญาติมิตรทุกคน

วีรกรรม

จากเหตุการณ์ สท.๖๐ (แบล็คฮอว์ค) ประสบ
อุบัติเหตุตกในพื้นที่ อ.แก่งกระจาน จ.เพชรบุรี
ทำให้พันเอกเจตน์ เสียชีวิตนั้นสืบเนื่องมาจาก
ภารกิจการกู้ภัยให้กับกำลังพล สท.๑ (ฮิวอี้) ที่
ประสบอุบัติเหตุตกก่อนแล้ว แต่ยังไม่สามารถนำผู้
เสียชีวิตจาก สท.๑ ซึ่งตกอยู่บริเวณแนวเขตแดน
ไทยพม่าทางต้นน้ำเพชรบุรีออกมาได้

ดังนั้นในเวลาต่อมา กองพลทหารราบที่
๙ จึงกำหนดภารกิจให้กับกองร้อยลาดตระเวน
ระยะไกลที่ ๙ ด้วยการจัดชุดปฏิบัติการค้นหาศพ

ผู้เสียชีวิต ด้วยการจัดชุดลงทางดิ่ง และชุดเดินเท้า เข้าไปในพื้นที่เกิดอุบัติเหตุ ชุดปฏิบัติการดังกล่าวนี้ มี พันเอกเจตน์รวมอยู่ด้วย เริ่มปฏิบัติการกิจตั้งแต่ เวลาเช้าตรู่ของวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ มี กำลังพลรวมทั้งสิ้น ๑๘ นาย แต่การปฏิบัติการในวันแรกไม่สามารถกระทำได้ เพราะสภาพอากาศ ไม่อำนวย มีฝนตกตลอดวัน จึงต้องมีการปรับแผน และเตรียมอาวุธยุทโธปกรณ์ และกำลังพลให้ พร้อมต่อการปฏิบัติการกิจในวันรุ่งขึ้น

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ กอง ร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ จัดกำลังพลทั้ง ๑๘ นาย ออกเป็น ๓ ชุดปฏิบัติการ เพื่อปฏิบัติการกู้ภัย และค้นหาผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ ฮท.๑ (ฮิวอี้) ตก แต่ปรากฏว่าสภาพอากาศและทัศนวิสัย ที่จะเอื้อ ต่อการปฏิบัติการตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ครั้งนี้ยังไม่ดีขึ้น จึงต้องปรับแผนการที่จะปฏิบัติ ในวันรุ่งขึ้น โดยจะจัดกำลังพลของกองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ โดยสารไปกับ ฮท.๖๐ (แบล็คฮอว์ค) จำนวน ๓ นาย เพื่อที่จะส่งอุปกรณ์ กู้ภัยที่จำเป็นให้กับหน่วยภาคพื้นดิน บริเวณที่ ฮท.๑ ตก เพื่อลำเลียงศพผู้เสียชีวิตกลับมาให้ได้ โดยเร็วที่สุด

วันที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ทัศนวิสัย โดยทั่วไปดีขึ้นกว่าวันก่อน เพราะฝนตกน้อยลง แต่ยังมีหมอกปกคลุมอยู่ทั่วพื้นที่ ชุดปฏิบัติการภาคพื้นดินซึ่งอยู่ ณ จุดชมวิวพะเนินทุ่ง รายงานสภาพ อากาศว่า หมอกที่ปกคลุมอยู่อย่างหนาแน่นนั้นเริ่ม จางลง ทำให้ทีมผู้ค้นหาผู้เสียชีวิตเริ่มมีความหวังว่าจะปฏิบัติการได้สำเร็จในวันนี้ ดังนั้นในเวลาต่อมา พลตรี ตะวัน เรืองศรี ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ จึงได้จัดประชุมกับผู้เกี่ยวข้อง และตัดสินใจที่จะนำ ฮท.๖๐ (แบล็คฮอว์ค) ไปหาทางช่วย เหลือและส่งเสบียงอาหารให้กับชุดปฏิบัติการภาคพื้นดิน และหาโอกาสที่จะนำศพผู้เสียชีวิตกลับมา แต่ปรากฏว่า ฮท.๖๐ (แบล็คฮอว์ค) ที่ออกปฏิบัติการกิจนี้ ประสบอุบัติเหตุตกลงบริเวณใกล้เคียง กับที่ ฮท.๑ (ฮิวอี้) ตก เช่นกัน ทำให้กำลังพลที่ ออกปฏิบัติการกิจกับ ฮท.๖๐ เสียชีวิตอีก ๙ นาย เป็นนายทหาร ๕ นาย นายสิบ ๓ นาย และ ผู้สื่อข่าวสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง ๕

อีก ๑ นาย ในจำนวนผู้เสียชีวิตนี้ มี พันเอกเจตน์รวมอยู่ด้วย

ในเวลาต่อมา กำลังพลจากหน่วยงาน และ ส่วนราชการที่ร่วมกันปฏิบัติการกิจครั้งนี้ ได้จัด กำลังค้นหาผู้เสียชีวิตอย่างเต็มที่ และในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เวลา ๑๑.๔๕ น. ชุดปฏิบัติการจึงได้รายงานมาว่าพบตำบลที่ ฮท.๖๐ ประสบ อุบัติเหตุตกแล้ว มีผู้เสียชีวิตทั้ง ๙ นาย

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ชุดปฏิบัติการภาคพื้นดิน อันประกอบด้วยชุดปฏิบัติการของทหารกองพลทหารราบที่ ๙ และเจ้าหน้าที่ ของกรมป่าไม้ สามารถกู้ร่างของผู้ประสบอุบัติเหตุ ทั้ง ๙ นาย กลับมาประกอบพิธีทางศาสนา ที่วัดทุ่งลาดหญ้า ต.ลาดหญ้า อ.เมือง จ.กาญจนบุรี ได้ เป็นผลสำเร็จ

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุก ๆ คนที่ทราบข่าวต่างรู้สึกเศร้าเสียใจ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นทหาร ประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ครอบครัว ญาติมิตร เพื่อนสนิทของ พันเอกเจตน์ สุดใจ นั่นเอง

กองทัพบกได้ปูนบำเหน็จความดีความชอบ ให้ พันเอกเจตน์ สุดใจ ที่เสียชีวิตจากการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีเกียรติ เสียสละชีวิตเพื่อทดแทนบุญคุณแผ่นดิน สมศักดิ์ศรีชายชาติทหารอย่างแท้จริง โดย พันเอกเจตน์ ได้รับการปูนบำเหน็จ ๘ ชั้น ได้รับพระราชทานยศเป็นพันเอก

พันโท จักรพันธ์ บำรุงพีช

นักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๔๒ เลขประจำตัว ๒๕๑๙๑

รับรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

ตำแหน่ง นายทหารยุทธการและการฝึก กองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙

กองพลทหารราบที่ ๙

ได้รับปูนบำเหน็จเป็น พันโท

ประวัติ

พันโท จักรพันธ์ บำรุงพีช เกิดเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๔ ณ บ้านเลขที่ ๑๑๔ /๑ หมู่ที่ ๑ แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ เป็นบุตรของคุณพ่อนัทสัน และคุณแม่กิมไล้ บำรุงพีช มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดา จำนวน ๕ คน ได้แก่ นายทินกร บำรุงพีช นายกิตติ บำรุงพีช พันโท จักรพันธ์ บำรุงพีช นายอานนท์ บำรุงพีช และนายภาณุวัตร บำรุงพีช

พันโท จักรพันธ์ เริ่มศึกษาชั้นอนุบาลที่โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนศึกษาสมุทรอันนุสรณ์ และเข้ารับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่โรงเรียน ภปร.ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (ราชวิทย ์ รุ่น ๓๑) ในเวลาต่อมา พันโท จักรพันธ์ ได้มีความตั้งใจและมุ่งมั่นที่จะเป็นทหาร เพื่อทำงานรับใช้สังคม ประเทศชาติ และตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน จึงสอบเข้ารับการศึกษาที่โรงเรียนเตรียมทหาร รุ่น ๔๒ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่น ๕๓ และในรั้วโรงเรียนเตรียมทหาร ได้หล่อหลอมความเป็นสุภาพบุรุษ ความอดทน กล้าหาญ และเสียสละ รวมถึงการสร้างเสริมประสบการณ์ในวิชาชีพทหารเป็นอย่างมาก

ประวัติรับราชการ

พันโท จักรพันธ์ เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ได้บรรจุเข้ารับราชการครั้งแรก ในตำแหน่งผู้บังคับหมวดปืนเล็ก กองพันทหารราบที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๒๙ เมื่อปี ๒๕๔๙ ในชีวิตการรับราชการ พันโท จักรพันธ์ มีความตั้งใจและมุ่งมั่นกระทำแต่ความดี ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์อดทนและเสียสละ ถึงแม้ชีวิตของการรับราชการเป็นเพียงการเริ่มต้น แต่การรับราชการได้เจริญก้าวหน้าโดยลำดับ และในปี ๒๕๕๓ ได้ปรับย้ายมารับราชการในตำแหน่ง นายทหารยุทธการและการฝึก กองร้อยลาดตระเวนระยะไกลที่ ๙ กองพลทหารราบที่ ๙

การปฏิบัติราชการชายแดน

พันโท จักรพันธ์ มีความมุ่งมั่นและตั้งใจที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่เสี่ยงภัยพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยภารกิจเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย พื้นที่ที่ไปปฏิบัติภารกิจและรับผิดชอบได้แก่ พื้นที่ อำเภोजะแนะ จังหวัดนราธิวาส ในตำแหน่งผู้บังคับหมวดและตำแหน่งรองผู้บังคับกองร้อยทหารราบเฉพาะกิจ เป็นเวลา ๒ ปี ๔ เดือน ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และ

ในเวลาต่อมา พันโท จักรพันธ์ ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ รองผู้บังคับกองร้อยเคลื่อนที่เร็ว กองกำลังสุรสีห์ เป็นระยะเวลา ๑ ปี

พันโท จักรพันธ์ ได้ปฏิบัติราชการด้วยความรู้ ความสามารถ ความซื่อสัตย์สุจริต และมีน้ำใจ ให้การช่วยเหลือผู้อื่นและผู้ร่วมงาน จนได้รับการชมเชยและความไว้วางใจจากบังคับบัญชาเป็นอย่างดี ทำให้เป็นที่รักใคร่ของเพื่อน ๆ รุ่นพี่และรุ่นน้อง ตลอดจนเพื่อนร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา ด้วยความเป็นผู้ที่มีอัธยาศัยดี มีความอ่อนน้อมถ่อมตน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและมีน้ำใจ จึงทำให้เป็นที่รักใคร่ของประชาชนในพื้นที่ที่ปฏิบัติงานด้วย

ในส่วนของครอบครัว เป็นผู้มีความสุภาพ อ่อนโยน เป็นผู้ที่รักครอบครัวเอาใจใส่บิดามารดา และญาติพี่น้อง ด้วยความรักและห่วงใย

วีรกรรม เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔

กรณี เหตุการณ์เฮลิคอปเตอร์ตกที่ อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี นั้น สืบเนื่องจากเจ้าหน้าที่ของหน่วยเฉพาะกิจทัพพระยาเสือ ซึ่งเป็นกำลังพลของกองพลทหารราบที่ ๙ กองกำลังสุรสีห์ ได้ปฏิบัติภารกิจร่วมกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติการจับกุมผู้กระทำความผิดเหตุบุกรุกพื้นที่ป่า และผลักดันชนกลุ่มน้อยตามแนวตะเข็บชายแดน ในห้วง ๑๑ - ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเมื่อจบภารกิจแล้ว หน่วยได้นำเฮลิคอปเตอร์ไปรับกำลังพลกลับ ในระหว่างนั้น เฮลิคอปเตอร์ลำดังกล่าวได้ประสบอุบัติเหตุตกในป่าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ทำให้สูญเสียชีวิตพลกล้าจำนวน ๕ นาย จากนั้น พลตรี ตะวัน เรืองศรี ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๙ ได้นำกำลังพลและอาวุธยุทโธปกรณ์ไปยังค่ายฝึกรบพิเศษแก่งกระจาน เพื่อปฏิบัติภารกิจค้นหา กู้ภัย และนำศพทหารกล้าทั้ง ๕ นาย กลับบ้านโดยมี พันโท จักรพันธ์ เป็นหนึ่งในชุดปฏิบัติการดังกล่าว แต่เนื่องจาก สภาพภูมิประเทศเป็นป่ารกทึบ ประกอบกับสภาพอากาศที่เลวร้าย ทำให้การนำศพทหารกล้าทั้ง ๕ นาย ออกจากจุดเกิดเหตุเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก

ในเช้าของวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เวลา ๑๑.๐๐ น. พันโท จักรพันธ์ ได้ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปพร้อมกับ พลตรี ตะวัน เรืองศรี และชุดปฏิบัติการด้วยใจอาสาจะนำพาร่างของผู้ประสบเหตุทั้ง ๕ นาย กลับออกมาให้จงได้โดยไม่หวาดหวั่นต่อภัยอันตรายที่จะต้องเผชิญ

จนกระทั่งเวลา ๑๑.๕๕ น. ชุดลาดตระเวนได้รายงาน เฮลิคอปเตอร์ลำดังกล่าวประสบอุบัติเหตุตกใกล้กับจุดเกิดเหตุครั้งแรก ซึ่งทำให้ทุกคนที่ทราบข่าวรู้สึกตระหนกและเป็นห่วงถึงความปลอดภัยของนายทหารทุกนายที่อยู่บนเฮลิคอปเตอร์ และได้เร่งดำเนินการค้นหาและกู้ภัยอย่างเต็มความสามารถ โดยมีความหวังว่าทุกคนจะปลอดภัย

แต่แล้ว เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ความหวังของทุกคนรวมทั้งญาติก็พลันดับสิ้น เมื่อได้รับรายงานว่าได้พบซากของเฮลิคอปเตอร์ พร้อมผู้เสียชีวิตทั้ง ๙ นาย แล้ว

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ เวลา ๒๑.๓๐ น. เจ้าหน้าที่ได้นำร่างของพันโท จักรพันธ์ และร่างของเหล่าทหารกล้าเดินทางถึงค่ายสุรสีห์ เพื่อประกอบพิธีบำเพ็ญกุศลศพ

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกคนที่ทราบข่าว ต่างรู้สึกตกใจ และเสียใจเป็นอย่างยิ่ง โดยกองทัพบกได้ปูนบำเหน็จความดีความชอบ ในการปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความกล้าหาญ และเสียสละ เพื่อทดแทนบุญคุณแผ่นดินในครั้งนี สมศักดิ์ศรีชายชาติทหารอย่างแท้จริง ตามสิทธิพึงได้รับทุกประการ โดยได้รับการปูนบำเหน็จ ๘ ชั้น และได้รับพระราชทานยศ เป็นพันโท

ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน

นักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๔๕ เลขประจำตัว ๒๗๓๖๓

รับรางวัลจักรดาวสดุดี ประจำปี ๒๕๕๕

ตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาที่ ๓ กองพันทหารราบที่ ๓

กรมทหารราบที่ ๑๕๓ กองพลทหารราบที่ ๑๕

อยู่ระหว่างการขอพระราชทานยศสูงขึ้น

ศัตรู ข้าจะชนะศัตรูในทุกสมรภูมิ เพราะข้าถูกฝึกมาเป็นอย่างดี ข้าจะสู้อย่างสุดกำลัง เพื่อประเทศชาติของข้า และเพื่อพระเจ้าอยู่หัวของข้า

บทความ ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน เมื่อครั้งเป็นนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ ๔ ปรชธนาชมรมตรีเพชร

ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน เกิดวันอาทิตย์ที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่วชิรพยาบาล กรุงเทพมหานคร ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานชื่อว่า “ดิเรกสิน” มีชื่อเล่นว่า “เอก” หรือที่เรียกกันในครอบครัวว่า “พี่เอก”

บิดาคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายสัตวแพทย์ ชรินทร์ รัตนสิน (บุตรของพล.ต.อ.โสภาส รัตนสิน อดีตรองอธิบดีกรมตำรวจและ นางรัชนี รัตนสิน อดีตผู้อำนวยการกองการพยาบาล วชิรพยาบาล) ปัจจุบันคุณพ่อรับราชการที่คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

มารดา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัชดา รัตนสิน (บุตรของหม่อมหลวงประยูร อิศรเสนา อดีตข้าราชการสำนักพระราชวัง และนางสุดา อิศรเสนา ณ อยุธยา) ปัจจุบันคุณแม่รับราชการที่ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

คุณพ่อ คุณแม่เข้ารับการสมรสพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เมื่อ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๒๗ และมีบุตรธิดา ๒ คน คือ

๑. ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน เสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๕

๒. นางสาวชนิศ รัตนสิน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ ที่ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

การศึกษา

ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน ได้รับการศึกษาเยี่ยงกุลบุตรทั้งหลายโดยเริ่มต้นที่ โรงเรียนอนุบาลนารานูบาล ต.บางพระ อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ในขณะที่คุณพ่อ คุณแม่ยังรับราชการอยู่ที่คณะเกษตรศาสตร์ บางพระ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จากนั้นมาเรียนต่อที่โรงเรียนดาราสมุทร ศรีราชา และได้ย้าย

ประวัติ

“โดย ส่วนตัวของข้าพเจ้า นักเรียนนายร้อย ดิเรกสิน รัตนสิน ปรชธนาชมรมตรีเพชร นตท.๔๕ จปร.๕๖ มีความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นทหาร และจะขอเป็นหยัดต่อสู้กับอริราชศัตรูของประเทศอย่างสุดความสามารถ ในฐานะตัวแทนของกิจกรรมตรีเพชรจะขอตอบแทนบุญคุณของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า พระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ โดยเฉพาะ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทูลกระหม่อมอมหาราช รวมถึงประเทศชาติ บ้านเมืองของเราทุกคน ขอฝากให้ทุกคนเป็นหยัดในความรัก และพร้อมที่จะทดแทนคุณของแผ่นดิน”

คติ: “เราไม่ใช่คนธรรมดา เราเป็นทหาร”

อุดมคติ ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน

(จากการโพสต์ในเฟซบุค)

บางคนถามผมว่าผมอยู่เพื่ออะไรผมเองก็ตอบไม่ค่อยถูก แต่ถ้าถามว่าผมตายเพื่ออะไร คำตอบของผมคงเหมือนกันกับทหารทุกคนคือตายเพื่อรักษาอธิปไตยของชาติและเพื่อปกป้องราชวงศ์จักรี

ข้าจะไม่ทำให้สหายของข้าผิดหวัง ข้าจะกล้าหาญแสดงให้โลกรู้ว่า ข้าคือทหารที่ผ่านการคัดเลือกมา เหล่าทวยเทพคุ้มครองให้ข้าฝ่าประจัน

เข้ากรุงเทพมหานครพร้อมคุณพ่อคุณแม่ เนื่องจากคุณปู่ และคุณย่า ได้เกษียณอายุราชการ คุณพ่อจึงตัดสินใจย้ายมารับราชการในกรุงเทพมหานครเพื่อดูแลคุณปู่คุณย่า ในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โดย ดิเรกสิน หรือ “พี่เอก” ได้เข้าเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ ๒ ที่โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ เพชรราวุธวิทยา และมาต่อชั้นประถมชั้นปีที่ ๓ ถึง ประถมปีที่ ๖ ที่โรงเรียนไพฑูริคศึกษา ซึ่งเป็นการสะดวกในการรับ-ส่งของคุณพ่อคุณแม่ จากนั้น พี่เอก ตั้งใจสอบเพื่อเรียนต่อในโรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา (บดินทรเดชา ๓) ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ ๑ จนกระทั่งมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเรียนวิชาการศึกษาดินแดน และเริ่มประทับใจในเรื่องการทหารตั้งแต่นั้น จนกระทั่งในภาคเรียนที่ ๒ ของชั้น ม.๔ มาขออนุญาตคุณแม่ว่าจะไม่ขอสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะไม่อยากเรียนมหาวิทยาลัยซึ่งทำให้คุณพ่อคุณแม่แปลกใจมาก เนื่องจากคุณพ่อคุณแม่จบการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้งสองคนและย่อมมีความต้องการให้ลูกได้รับการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเช่นกัน พอถามเหตุผล พี่เอกก็ตอบว่าไม่ต้องการเรียนมหาวิทยาลัยเพราะต้องการไปเรียนที่ โรงเรียนเตรียมทหาร คุณพ่อคุณแม่ก็ต้องตัดสินใจตามนั้นและสนับสนุนเพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีและลูกตัดสินใจได้เอง ก็ยินดีให้พี่เอกทำตามความตั้งใจ และพยายามสนับสนุน คุณพ่อเป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำเรื่องการฝึกพละ ทุกเข้าตอน ๕ นาฬิกา พี่เอกจะตื่นและไปปลุกคุณแม่ว่าถึงเวลาไปซ้อมวิ่งแล้ว คุณพ่อก็จะตื่นขับรถพาไปซ้อมวิ่งทุกวันเป็นระยะเวลาหลายเดือนก่อนวันสอบคัดเลือก คุณพ่อให้พี่เอก ฝึกซ้อมวิ่งจนกระทั่งพี่เอกเปลี่ยนจากเด็กที่ไม่เคยเล่นกีฬา รูปร่างผอมบาง ดูอ่อนแอ กลายเป็นคนอดทน วิ่งเก่ง ร่างกายแข็งแรงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จนเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ พี่เอกสอบผ่านการคัดเลือกได้เป็นนักเรียนเตรียมทหาร ในส่วนของกองทัพบก นำพาความดีใจและภาคภูมิใจให้แก่ครอบครัว และญาติพี่น้องทุก ๆ คน

โรงเรียนเตรียมทหาร (รุ่น ๔๕)

เมื่อครั้งอยู่ที่โรงเรียนเตรียมทหาร คุณพ่อคุณแม่เฝ้ารอการกลับบ้านครั้งแรกของคุณ

อย่างใจจดใจจ่อด้วยความคิดถึงมาก เพราะไม่เคยให้จากไปอยู่ที่อื่นมาก่อนในชีวิต เมื่อลูกกลับมาเห็นหน้าลูกก็ดีใจ แต่เห็นลูกผิวดำคล้ำไปมากและท่าทางลูกเปลี่ยนไปมาก ตอนนั้นคุณพ่อคุณแม่ลังเลใจมากกว่า ตัดสินใจให้ลูกเรียนที่นี้จะดีแน่หรือไม่ เพราะเห็นว่าลูกต้องฝึกหนักมากและทางบ้านก็ไม่เคยเลี้ยงลูกมาแบบนี้เลย อยู่บ้านลูกมีพร้อมทุกอย่างมีชีวิตที่สุขสบาย ทุกเรื่องไม่เคยต้องเจอกับความยากลำบาก พ่อแม่จึงเพียรถามลูกว่าจะลาออกไหม เพราะพ่อแม่ไม่เสียใจที่ลูกจะออก และอันที่จริงพ่อแม่เองกับอกจะไปลาออกที่โรงเรียนหลายครั้ง จนลูกร้องไห้ขอร้องว่าลูกจะไม่ลาออกขอเรียนต่อที่นี่ไม่ออกไปไหน พ่อแม่กับอกว่าเมื่อลูกตัดสินใจแบบนี้พ่อแม่ก็ต้องยอม พ่อแม่ก็เห็นใจในความมานะอดทนของลูก จนกระทั่งสำเร็จจากโรงเรียนเตรียมทหาร ไปศึกษาต่อที่โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

(รุ่นที่ ๕๖/๒๕๕๐ เหล่าทหารราบ)

ก่อนที่จะมาอยู่โรงเรียนนายร้อยพ่อแม่เคยบอกพี่เอกว่า จบเตรียมทหารแล้วมาสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ได้ แต่พี่เอกไม่สอบโดยกล่าวว่า มีเพื่อนรุ่นเดียวกันมาสอบแล้วก็สอบได้คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ แต่พี่เอกจะเรียนนายร้อย ถ้าพี่เอกมาสอบแล้วสอบได้กลัวว่าพ่อแม่จะบังคับให้เรียนมหาวิทยาลัย เมื่อเรียนในชั้นปีที่ ๑ พี่เอกฝึกหนักมาก จนพ่อแม่บอกว่า ถ้าจะลาออกพ่อแม่ก็ยินดี และหาที่เรียนใหม่ได้ แต่พี่เอกกลับบอกว่า “ถึงจะโดนหนักยิ่งกว่านี้ก็ไม่มียวันลาออก และถ้านักเรียนคนไหนคิดจะลาออกก็คงต้องอายุพี่เอก เพราะพี่เอกโดนหนักสุด ๆ ยังไม่คิดจะออก” พี่เอกพูดให้ฟังว่า “ขนาดพี่เอกมีพ่อแม่เลี้ยงมาขนาดนี้แทบจะเป็นคุณหนูอยู่แล้วยังอดทนได้เลย คนอื่นก็ต้องอดทนได้” เมื่อลูกพูดเช่นนั้นพ่อแม่และญาติพี่น้องก็ยอมรับว่าลูกนั้นกล้าหาญและอดทนมากตลอดจนยอมเสียสละความสุขสบายส่วนตัวเพื่ออุดมการณ์ที่แน่วแน่

พี่เอกปฏิบัติหน้าที่หลายอย่างในสมัยเป็นนักเรียนนายร้อย บางครั้งเป็นงานทางด้านพัฒนาชุมชน ช่วยเหลือชาวบ้าน หาดลาดส่งผลิตภัณฑ์

มาจำหน่าย เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า นอกจากนี้พี่เอกยังมีความรู้ดีทางด้านภาษาอังกฤษมีความเชี่ยวชาญดีกว่าเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ ทั่วไป และเคยพูดอย่างภูมิใจว่า “พี่เอกเป็นลูกแม่” พี่เอกต้องการรักษาชื่อเสียงเพราะพี่เอกภูมิใจว่าแม่จบการศึกษาจากอักษรศาสตร์ จุฬาฯ จึงต้องพยายามรักษาความสามารถทางภาษาอังกฤษนี้ไว้ ในเวลาต่อมาพี่เอกเป็นประธานชมรมตรีเพชรและพี่เอกได้จัดทำเอกสารประกอบภาพการฝึกการใช้อาวุธพร้อมคำอธิบาย โดยมีจุดประสงค์ว่าจะทำให้เพื่อนนักเรียนรุ่นหลัง ๆ ได้ใช้เป็นตำราและยังหาข้อมูลอุปกรณ์ข่าวของต่าง ๆ มาใช้เพื่อให้การฝึกมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมเห็นว่าพี่เอกทุ่มเททั้งกายทั้งใจทำหน้าที่ให้ดีในทุก ๆ เรื่องเมื่อครั้งเป็นนักเรียนนายร้อยทำงานทุกอย่างโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

หน้าที่การงาน

หลังจากสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า รุ่นที่ ๕๖ เลือกรับราชการในเหล่าทหารราบ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นว่าที่ร้อยตรี ในตำแหน่ง ผู้บังคับหมวดปืนเล็ก กองพันทหารราบที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑๕๓ ได้รับพระราชทานยศสูงขึ้นเป็น ร้อยโท เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น เป็นรองผู้บังคับกองร้อยอาวุธเบาที่ ๓ กองพันทหารราบที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๑๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ส่วนตำแหน่งในสนามนั้น เริ่มปฏิบัติงานในสนามพื้นที่จังหวัดปัตตานี ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๒ จนถึงวันเสียชีวิต ดำรงตำแหน่ง รองผู้บังคับกองร้อย ทหารราบที่ ๑๕๓๑๒ หน่วยเฉพาะกิจปัตตานี

อุปนิสัย

พื้นฐานเป็นคนมีจิตใจดี บริสุทธิ์ ยุติธรรม เป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผู้อื่นเสมอ ที่สำคัญมีความซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา รักความมีเหตุผล มีจิตใจอ่อนโยน มีเมตตา และไม่คอยปฏิเสธคำร้องขอความช่วยเหลือ ชอบเป็นอาสาสมัครทำงานเพื่อส่วนรวมตั้งแต่ยังเด็ก ปกติเป็นคนร่าเริง ยิ้ม

ง่าย พูดคุยเก่ง สนุกสนาน เป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้เสมอ เคารพรักรุ่นพี่ รักเพื่อน รักน้อง เสียสละเพื่อส่วนรวมเสมอ ชอบทำบุญและบริจาคทรัพย์ให้กับวัดในพุทธศาสนาและศาสนาอื่นอยู่เป็นประจำ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน นอกจากนี้ยังมีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติและพระมหากษัตริย์อย่างมั่นคง และปฏิบัติงานทุกอย่างด้วยความภาคภูมิใจเสมอมาโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย จึงไม่แปลกใจว่าพี่เอกจึงเป็นที่รักใคร่ของผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชารวมทั้งผู้ที่รู้จักคุ้นเคยตลอดจนชาวบ้านในพื้นที่

และในวันที่ ๓ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๕ ร้อยโท ดิเรกสิน รัตนสิน หรือ พี่เอกได้ละจากโลกนี้ไปในขณะปฏิบัติหน้าที่ ที่อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานี จากการวางระเบิดของผู้ก่อความไม่สงบ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ สิริรวมอายุได้ ๒๖ ปี ๑ เดือน ๑๐ วัน

ถ่ายในวันที่รับรางวัลผู้หมวดดีเด่น

ภาพที่ตั้งใจถ่ายให้เห็นเบื้องหลัง ที่เป็นข้อความที่ผู้หมวดประทับใจ และยึดถือปฏิบัติ

